

Sygn. I C 357/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2013 r.

Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Sałaj-Alechno
Protokolant:	Justyna Wiśniewska

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2013 r. w Nowym Dworze Mazowieckim

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...) w W.

przeciwko R. M.

o zapłatę

I. uchyla nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przed Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim w dniu 30 października 2008 r. w sprawie o sygn. akt (...) i powództwo oddala;

II. zasądza od powoda (...) (...) w W. na rzecz pozwanego R. M. kwotę 2.974 zł (dwa tysiące dziewięćset siedemdziesiąt cztery złote) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje wypłacić pozwanemu R. M. kwotę 139 zł (sto trzydzieści dziewięć złotych) z sum Skarbu Państwa kasy Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim tytułem zwrotu nadpłaty opłaty sądowej od zarzutów.

UZASADNIENIE

W dniu 20 października 2008 r. (data stempla pocztowego) do tutejszego Sądu wpłynął pozew (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z/s w W. przeciwko pozwanemu R. M. o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i zasądzenie na rzecz powoda kwoty 14.842,68 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 20 października 2008 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami sądowymi, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż na podstawie zawartej z pozwanym umowy kredytu nr (...) (...) -/ (...) z dnia 18 stycznia 2001 r. dochodzi nieuiszczonych należności na rzecz (...) Bank (...) S.A. w W.. Na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 20 października 2006 roku dokonano cesji wierzytelności istniejącej względem pozwanego na rzecz powoda (k. 1 – 1 verte).

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 30 października 2008 r. Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim uwzględnił w całości żądanie pozwu i nakazał pozwanemu aby zapłacił na rzecz powoda kwotę 14.842,68 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 20 października 2008 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 2.603 zł tytułem

zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego (k. 15). Powyższe orzeczenie uprawomocniło się z dniem 5 grudnia 2008 r.

Od powyższego zarzuty w dniu 7 marca 2013 r. wniósł pozwany R. M. wnosząc jednocześnie o uchylenie nakazu zapłaty, odrzucenie pozwu oraz zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych. Ponadto pozwany wniósł o wstrzymanie wykonania nakazu zapłaty, zawieszenie postępowania egzekucyjnego w sprawie (...). Ponadto zażaleniem z dnia 7 marca 2013 r. pozwany zaskarżył w całości i wniósł o uchylenie postanowienia Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim z dnia 23 lutego 2009 r. w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty z dnia 30 października 2008 r. (k. 32-33) w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty.

Postanowieniem z dnia 26 marca 2013 r. Sąd uchylił zaskarżone postanowienie z dnia 30 października 2008 r. (pkt 1), nadał bieg wniesionym przez pozwanego zarzutom z dnia 8 marca 2013 r. (pkt 2), zawiesił postępowanie egzekucyjne do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie (...) (k. 37-39).

Postanowieniem z dnia 17 lipca 2013 r. Sąd umorzył postępowanie międzyinstancyjne wywołane wniesieniem zażalenia z dnia 7 marca 2013 r. (k. 62).

W odpowiedzi na powyższe powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 14.842,68 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania (k. 65-66).

Na rozprawie w dniu 24 września 2013 r. pozwany podtrzymał dotychczasowe stanowisko oraz z ostrożności procesowej wniósł o oddalenie powództwa (k. 102).

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. M. zawarł w dniu 18 stycznia 2001 roku z (...) Bankiem (...) S.A. z/s w W. umowę bezgotówkowego kredytu konsumpcyjnego na zakup pojazdu wg zmiennej stopy procentowej. Przedmiotem umowy był bezgotówkowy kredyt konsumpcyjny w kwocie 24.500 zł na zakup pojazdu R. (...). Kredytobiorca zobowiązał się do spłaty kredytu w 36 ratach począwszy od 10 lutego 2001 roku. Ponadto R. M. poddał się egzekucji na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego do łącznej kwoty 49.000 zł, w terminie do 10 stycznia 2005 roku (k. 114-116).

Na mocy aneksu nr 1 z dnia 8 czerwca 2001 roku oraz z dnia 4 listopada 2002 roku bank zawiesił spłatę kredytu na okres 3 miesięcy od dnia 10 maja 2001 r. oraz od dnia 10 października 2002 r. (k. 67-70).

W 2002 r. pozwany wyprowadził się z dotychczasowego miejsca zamieszkania położonego w miejscowości K. i zamieszkał w miejscowości T..

Na skutek nie wywiązania się z postanowień umowy kredytu bank w dniu 30 stycznia 2004 r. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) przeciwko R. M., który wskazywał, iż wysokość zobowiązania wynosi 12.356,99 zł (k. 71).

Postanowieniem z dnia 17 marca 2004 r. Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim nadał powyższemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności (k. 72-73).

Postępowanie egzekucyjne prowadzone przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w N.A. L. w sprawie (...), na podstawie powyższego tytułu egzekucyjnego, przeciwko dłużnikowi R. M. zostało umorzone wobec bezskuteczności egzekucji postanowieniem z dnia 30 grudnia 2005 roku (k. 74).

Z uwagi na powyższe bank (...) S.A. z/s w W. pismem z dnia 8 sierpnia 2006 r. wezwał R. M. do zapłaty należności w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania (k. 117).

Umową z dnia 17 października 2006 r. zawartą w W. pomiędzy (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z/s w W. – zbywcą a (...) Funduszem Inwestycyjnym Niestandaryzowanym Funduszem Sekurytyzacyjnym w W. – nabywcą

dokonano sprzedaży wierzytelności przysługującej wierzycielowi pierwotnemu względem części swoich dłużników. Przedmiotową umową objęto 65.809 wierzytelności (k. 121 – 126).

W dniu 23 października 2006 r. wierzyciel pierwotny skierował do R. M. pismo informujące o dokonaniu przelewu wierzytelności na rzecz nabywcy (k. 118). Podobne pismo wystosował również nabywca wierzytelności (k. 120).

Tytuł wykonawczy tj. nakaz zapłaty wydany w niniejszej sprawie zaopatrzony w klauzulę wykonalności, stał się podstawą do prowadzenia egzekucji przeciwko dłużnikowi R. M. przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w N. M. G. w sprawie (...). Postanowieniem z dnia 25 maja 2009 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w N.M. G. umorzył postępowanie egzekucyjne w sprawie (...) przeciwko dłużnikowi R. M. z wniosku (...) w W. (k. 75). W niniejszej sprawie wszelka korespondencja była kierowana do dłużnika na adres K. (...), mimo, iż faktycznie zamieszkiwał on pod adresem ul. (...) w T..

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o nie budzące wątpliwości zgromadzone w sprawie dowody, a w szczególności: umowy bezgotówkowego kredytu konsumpcyjnego (k. 114 – 116), aneksu nr (...) z dnia 8.06.(...) r. (k. 67-68), aneksu nr (...) z dnia 4.11.2002 r. (k. 69-70), bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 30.01.2004 r. (k. 71), postanowienia z dnia 17 marca 2004 r. w sprawie (...) (k. 72-73), postanowienia z dnia 30.12.2005 r. w sprawie (...) (k. 74), postanowienia z dnia 25 maja 2009 r. w sprawie (...) (k. 75), wyciągu z ksiąg rachunkowych (k. 79), umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 17 października 2006 r. (k. 121-126), wezwania do zapłaty z dnia 8 sierpnia 2006 r. (k. 117), zawiadomienia z dnia 23. 10.2006 r. (k. 118), oświadczenia z dnia 23 października 2006 r. (k. 119), zawiadomienia o zakupie wierzytelności (k. 120). Ponadto Sąd dopuścił dowód z akt sprawy: (...) (k. 39), (...) (k. 20), (...) (k. 29), (...).

Sąd dał wiarę wymienionym wyżej dowodom z dokumentów, które nie były kwestionowane przez strony, w związku z czym Sąd mógł uznać wykazane nimi okoliczności za ustalone na podstawie art. 229 k.p.c. i 230 k.p.c.

Sąd zważył co następuje:

W niniejszym postępowaniu Sąd wydał w dniu 30 października 2008 r. nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym. Pozwany wniósł zarzuty od nakazu zapłaty, wnosząc o uchylenie nakazu zapłaty w całości i odrzucenie powództwa, ewentualnie o oddalenie powództwa.

Zgodnie z art. 496 k.p.c. Sąd po przeprowadzeniu rozprawy wydaje wyrok, w którym nakaz zapłaty w całości lub w części utrzymuje w mocy albo go uchyla i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też postanowieniem uchyla nakaz zapłaty i pozew odrzuca lub postępowanie umarza.

W rozpoznawanej sprawie bezspornym jest, iż pozwany zawarł z bankiem (...) S.A. z/s w W. umowę kredytu bezgotówkowego w dniu 18 stycznia 2001 r. Bezspornym jest przy tym okoliczność, iż pozwany nie wywiązał się należycie z zawartej umowy (zeznania pozwanego na rozprawie w dniu 24 września 2013 r. k. 103).

Powód opierał swoje roszczenie na podstawie wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego (...) z/s w W..

Odnosząc się do powyższego wskazać należy, iż wyrokiem z dnia 11 lipca 2011 r. w sprawie P 1/10 Trybunał Konstytucyjny uznał, iż art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (...) w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji.

Zgodnie z poglądem utrwalonym w orzecznictwie zasadą ogólną jest, iż wyroki Trybunału Konstytucyjnego stwierdzające niezgodność ustawy z Konstytucją są skuteczne ex tunc (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2011 r. w sprawie I CSK 410/10), a zatem winny być stosowane do zdarzeń i stanów faktycznych zaistniałych przed ich

wejściem w życie. W tych okolicznościach zacytowane powyżej orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego P 1/10 znajduje zastosowanie również do wystawionego w dniu 30 września 2008 r. wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda.

Na tej podstawie uznać należy, iż wyciąg nie może zostać uznany za dowód na istnienie wierzytelności oraz dowód dokonania umowy cesji wierzytelności pomiędzy wierzycielem pierwotnym a powodem. Należy również zauważyć, iż zgodnie z poglądem Sądu Najwyższego, który Sąd Rejonowy w całości aprobuje, wyrażonym w uchwale z dnia 7 października 2009 r. w sprawie III CZP 65/09, należy przyjąć, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu potwierdza fakt dokonania cesji (nabycia wierzytelności), o tyle do wykazania skuteczności tego nabycia w świetle prawa cywilnego lub szerzej - do wykazania istnienia wierzytelności w razie zaprzeczenia przez pozwanego jej istnieniu, konieczne jest przedstawienie przez fundusz odpowiednich dowodów (Lex 522989).

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten określa podstawową zasadę rozkładu ciężaru dowodu w postępowaniu sądowym i znajduje zastosowanie w postępowaniu cywilnym. Strony prowadzące spór powinny powoływać dowody na potwierdzenie faktów, z których wywodzą skutki prawne. Powód składając pozew w celu zaspokojenia roszczenia winien wykazać istnienie okoliczności na których opiera swe powództwo. Zdaniem Sądu Rejonowego powództwo nie zostało udowodnione i podlega oddaleniu.

Zważyć bowiem należy, że pozwany podniósł zarzut nie wykazania legitymacji procesowej, albowiem nie przedstawiono dowodu na okoliczność dokonania umowy cesji, jak również na okoliczność wysokości istniejącej wierzytelności. Na uwzględnienie zasługuje stanowisko zaprezentowane przez pozwanego, iż powód powyższych okoliczności nie udowodnił, przedstawiając jedynie wyciąg z ksiąg funduszu.

Wskazać należy, iż powód, działając przez pełnomocnika profesjonalnego, początkowo w odpowiedzi na zarzuty przedstawił dwa aneksy do umowy łączącej pozwanego z wierzycielem pierwotnym, bankowy tytuł egzekucyjny oraz postanowienia o umorzeniu egzekucji. Dopiero na wezwanie Sądu przedstawił umowę cesji wierzytelności z dnia 17 października 2006 r. oraz wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu. Podkreślić przy tym należy, iż owa umowa została złożona w postaci nie kompletnej (k. 80-91), zaś z jej treści w żaden sposób nie wynika, aby wierzytelność stanowiąca podstawę roszczenia w niniejszej sprawie została objęta zakresem umowy. Ponadto z nadesłanej w dniu 17 października 2013 roku umowy cesji również istotne kwestie z punktu widzenia niniejszej sprawy nie wynikają. Odnosząc się do jej treści wskazać należy, iż z § 3 wynika, iż zbywca sprzedał na rzecz nabywcy wierzytelności, które zostały przez niego kupione. Do umowy dołączono płytę CD zabezpieczoną hasłem, zawierającą wykaz wierzytelności oraz dłużników, która odpowiada treścią załącznikowi nr 1 dołączonemu do umowy cesji wierzytelności. Podkreślenia wymaga okoliczność, iż przedmiotowy załącznik nr 1 nie został przez powoda przedstawiony. Należy mieć na uwadze, iż w skład portfela wierzytelności załączonej przez powoda umowy cesji wierzytelności wchodziło 65.809 wierzytelności, zaś wartość każdej z nich jest taka jak wskazana w załączniku nr 1 do umowy. W ocenie Sądu nie sposób uznać, iż umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 17 października 2006 r. zawierała wierzytelność istniejącą względem R. M.. Powyższych kwestii w żaden sposób nie wykazuje również przedstawiony wydruk z wykazu wierzytelności (k. 126). W tych okolicznościach na uwzględnienie zasługuje stanowisko zaprezentowane przez pozwanego.

W dalszej części odnosząc się do zarzutu pozwanego, iż nie został on należycie powiadomiony o dokonaniu umowy cesji jak również, że nie otrzymał wezwania do zapłaty, albowiem zamieszkiwał wówczas pod innym adresem, uznać należy, za zasadny. Powód przedstawił co prawda wezwanie do zapłaty skierowane przez wierzyciela pierwotnego, zawiadomienia o przeniesieniu wierzytelności na rzecz powoda oraz w formie kopii dokumentu zawiadomienie o zakupie wierzytelności (k. 117-120), które jednoznacznie wskazują, iż kierowane były na adres K. (...), pod którym pozwany w tym czasie nie zamieszkiwał. Powód nie przedstawił zarówno dowodu na okoliczność wysłania owej korespondencji do pozwanego, jak również jej prawidłowego doręczenia. Tym samym uznać należy, iż powód w żaden sposób nie udowodnił aby faktycznie zawiadomił dłużnika o dokonaniu umowy cesji.

Podkreślenia wymaga okoliczność, iż powód nie wykonał w całości wezwania sądu polegającego na złożeniu wykazu wierzytelności do umowy cesji stanowiącej załącznik umowy, wskazania daty wymagalności roszczenia, wskazania

kwoty będącej przedmiotem umowy, złożenia dowodu doręczenia pozwanemu zawiadomienia cesji i wezwania do zapłaty.

Na uwagę zasługuje pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Białymstoku w sprawie I A Ca 613/12, który Sąd Rejonowy w całości aprobuje, iż strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swoich twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał, a Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Ponadto jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał (tak Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 18 stycznia 2012 roku w sprawie I A Ca 1320/11, Lex 1108777).

Podsumowując w ocenie Sądu powód w żaden sposób nie wykazał należyście faktu nabycia przedmiotowej wierzytelności, jak również jej wysokości.

Kierując się powyższymi rozważaniami Sąd uchylił nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim w dniu 30 października 2008 r. w sprawie o sygn. akt (...) i powództwo oddalił, o czym orzeczono w punkcie II sentencji wyroku.

O kosztach Sąd orzekł w punkcie II wyroku w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c. w zw. z § 2 ust. 2 i § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2002 r. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.). Pozwany wygrał sprawę w całości, stąd powód winien zapłacić na jego rzecz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2400 zł, 557 zł tytułem zwrotu równowartości uiszczonej opłaty od zarzutów, 17 zł tytułem zwrotu opłaty od pełnomocnictwa.

Mając na uwadze, iż opłata sądowa od zarzutów wynosiła 557 zł, Sąd nakazał wypłacić pozwanemu R. M. kwotę 139 zł tytułem nadpłaty opłaty sądowej od zarzutów, o czym orzeczono jak w punkcie III sentencji wyroku.